

FERENCES-VILÁGMISSZIÓK

Klug:

**ELMAR,
TESTVÉR
UTOLSÓ ÚTJA.**

MIT AKARUNK?

A legszentebb krisztusi feladatot: a Missziós Gondolatot mindenfelé terjeszteni! Ott akarunk lenni mindenhol, hogy olvassanak bennünket és felfigyeljenek ránk! — Meg akarjuk ismertetni a legszélesebb néprétegekkel a legősibb missziós Rend, a Ferences Rend misszióinak Multját és Jelenét! A Mult vértőlázott talaján járnak a Jelen hősl elkü apostolai szerte a világon! — E Füzet-sorozat minden betűje, sora, száma; a népszerű leírások és személyes élmények, a csinos kiállítás és olcsó ár ezt a Célt akarja szolgálni! **TESTVÉR!** Olvass és ajánlj bennünket másoknak is! Apostola leszel Krisztusnak, az örök Misszionáriusnak!

1. sz.: **A kínai nő.** (A bölcsőtől a sírig.)
2. sz.: **Kolibrik, papagályok, vampírok.**
3. sz.: **Asako.** (Egy japán kisleány története).
4. sz.: **Kui Lan.** Keleti asszonyors.
5. sz.: **Róma.** P. Schrotty Pál OFM.
6. sz.: **A kis José szeme.** P. Schrotty Pál OFM.
7. sz.: **Magyar ferencesek Kína felé.** (I.)
8. sz.: **Villanó fények az őserdő mélyén.**
10. sz.: **Vadvirágok a kínai ugaron.** M. Bernárda.
11. sz.: **Hősi harcok Kína földjén.** P. Lombos L.
12. sz.: **Csu Klári levelei.**
13. sz.: **A kínai nyomor poklában.** P. Gábris G
14. sz.: **Magyar ferencesek Kína felé.** (II.)
15. sz.: **Pogány istenek árnyékában.** P. Lombos L.
- 16—17. sz.: **Égő magyar áldozat Kína oltárán.**
18. sz.: **Hét bíborrafestett lilium.**
19. sz.: **Magyar nővérek Ázsia szívében.**
20. sz.: **A kis José szíve.** P. Schrotty Pál OFM.
21. sz.: **Mosolygó-könnyes történetek Kínából.**
- 22—23. sz.: **Tavaszi Alkony.** P. Anasztáz OFM.
24. sz.: **Indiánvér.** P. Nagymányoky G. OFM.
25. sz.: **José Krisztus nyomdokain.** P. Schrotty P.
26. sz.: **Lángoló szívek Kína fölött.** M. Juvencia.
27. sz.: **Tu-Fu, a kínai kém.**

(Folytatása a III. oldalon.)

Ferences Világmissziók

FERENCES VILÁGMISSZIÓK BESZÁMOLÓK ÉS ELBESZÉLÉSEK

Szerkeszti:

P. NAGYMÁNYOKY GILBERT O. F. M.

MAGYAR FERENCES
KÖNYVTÁR

01100517

Harminchetedik szám:

ELMÁR TESTVÉR UTOLSÓ ÚTJA

Klug :

Elmár testvér utolsó útja

Fordította :

P. Nagymányoky Gilbert ofm.

1—10.000

Kiadja:

FERENCES MISSZIÓK ORSZ. ÜGYVIVŐSÉGE
Budapest, II., Pasaréti-út 137.

Nihil obstat. P. Sabbas Kilián O. F. M. censor Provinciae.
Nr. 1554/1944. Imprimatur. Budapestini, 1. okt. 1944. P. Paulus
Schrotty, O. F. M., Minister Provincialis. — Nihil obstat.
P. Raymundus Kovats, censor dioeceseanus. Nr. 5226/1944. Imprimatur. Vacii, die 9. Sept. 1944. † Josephus Episcopus.

Kiadásért felel: P. Károlyi Bernát ofm., Budapest.

Kapisztrán-Nyomda, Vác

Felelős ügyvezető: Lőrincz János

Elmár testvér utolsó útja.

Az északamerikai préri havas mezőin feküdt a kis missziós állomás, ahol Páter Odiló és Elmár testvér lakott. Napok óta oly irtózatos hevességgel dühöngött a vihar, hogy a két barát alig juthatott el a kicsi kápolnához, amely nem messzire feküdt. A farepedéseken át zavartalanul süvített be a jeges szél a templomocskába és nem egyszer még az örökmécset is eloltotta. A reggeli misén még Elmár testvér ministrált a páternek, kínosan vonszolva magát az oltárhoz. Már hosszabb ideje szenved tüdőbajban, de maga sem igen hitt ebben. Mikor azonban az istentisztelet után, most már 14-szer két nap alatt, megakarta gyújtani az örökmécsest, hangtalanul összerogyott.

A páter néhány csepp pálinkát csepegtetett szájába és meggyújtotta a kis mécsest... Elmár testvérnek azonban már csak annyi ereje volt, hogy elvonszolhatta magát a missziósházba, ahol eszméletlenül rogyott kemény fekhelyére. Félrebeszél,

lélegzete akadozott, pulzusa hevesen lüktetett. P. Odiló elhatározta, hogy a haldoklónak feladja az utolsó kenetet. Azután a páter, aki szőkehajú, és szőkeszakálú ember volt, férfikorának delelőjén, leült beteg testvére ágya mellé és úgy ápolta, hogy még az édesanya sem ápolhatná gyengédebben gyermekét. A beteg pedig, fel-felriadt kuszált lázálmaiból, amelyekben folyton egy kis lángocskáról beszélt, amely folyton elaludt és hiába gyújtotta meg ismét.

A délután folyamán a testvér elaludt egy órára. P. Odiló egy ideig elhallgatta a beteg nyugodt lélegzését és figyelmesen vizsgálta a láztól tüzes arcot. Azután csendesen eltávozott. Breviáriumáért ment, mert a beteg mellett akarta elvégezni imádságát. Megállt cellájának ablakánál és egy pillanatig elrévedezve tekintett a fehérülő messzeségbe. A vihar kissé lecsendesült. Ismét látni lehetett a közeli erdőt, amit a hófergeteg az előbb teljesen eltakart. A nap láthatóvá vált néhány pillanatra és úgy nézett ki mint egy nagy, tejszínű opálkő, amelyben bíborfények égtek. Valamilyen lenyűgöző szépség rejlett a végtelenségbe húzódó síkságon. Talán most lábára erősíthetné a hótalpakat — gondol-

ta magában a páter — és lesiethetne az indiántelepre, melyet a két nap óta szakadatlanul dühöngő vihar miatt nem tudott meglátogatni. A telepen gyermekragály pusztított. Odiló atya már számtalanszor megkísérelte, az elmúlt napokban, hogy a dühöngő vihar ellen felvegye a harcot, de alig tett meg néhány száz métert, már csurgott róla a verejték és a szélvészben az utat folytatni, egyenlő lett volna a halállal.

De most, hogy a prérivihar dühöngése elült, a misszionárius nem talált nyugtot.

— Menj! ösztökélte belül egy hang — a nyáj pásztorra vár!

Bement tehát Elmár testvérhez és elmondta elhatározását. „Engedelmisség terhe alatt“ kérdezte a beteget, aki ismét nyugodtabbnak látszott, szüksége van-e reája, vagy pedig távozhat az alkony beköszöntéséig? Mert úgy számított, hogy addigra visszatér. És ápolót is hozhatna magával az indiánfalúból, elüzenhet orvosért és orvosságokért!

Erre Elmár testvér rimánkodva kérte a pátert, hogy induljon el bátran és álljon ott a haldokló kis indiángyerekek mellett. P. Odiló erre ellátta a beteget min-

dennel, amit testvéri szeretete csak ki tudott találni, majd felvette prémruháit és elkészült az útra. A beteggel együtt még egyszer buzgó imába merült, megáldotta, magához vette a Legszentebbet, azután sítalppal a lábán, elindult. Herold, a hű kutya kísérte az úton vidám ugrádozással és mélyenérző csaholással rohant a missziónárius előtt a befagyott havon.

* * *

Elmár testvér magányosan maradt a szegényes cellában, amelynek a kereszten és néhány szentképen kívül semmi dísze sem volt. A napfény azonban, amely átragyogott az ablaktáblák jégvirágain, a cella szegénységét aranyló színével vonta be.

— A nap utolsó üdvözlete — mondotta halkán maga elé a beteg, mert az az érzése, hogy nem éli már meg a nap új felkelését. Ő — igazat mondott, mikor „engedelmesség alatt“ beszélt. Nem, nem, — a páter nyugodtan távozhatott... Ő, a beteg elkészült a halálra...

És Elmár testvér nagyon boldog volt, hogy élete utolsó perceiben egyedül lehet istenével. Mégegyszer, utoljára bizalma-

san közölni akarta Vele élete nagy-nagy kérését.

És most Elmár testvér az örök Istennel beszélgetett, aki meghallgatja mindazokat az imákat, amelyek szükség idején szállnak fel Hozzá a bizalom fehér hattyú-szárnyain.

* * *

Elmár testvért valamikor Tannberg Jánosnak hívták. Otthona a Fekete erdő mellett egy kis parasztfalucska volt. A nagy, tágas ház körüli sötét fenyők valami komor, szenvedélyességet énekeltek és zúgtak a fiú lelkébe és ezt a vonást hatványozott mértékben lehetett feltalálni iker-testvéreben, Gusztáv lelkében. Anyjuk már régen meghalt. Apjuk kemény és szigorú ember volt. A házban nem volt napfény. A fagyos modor, amellyel az öreg paraszt kiadta parancsait, s összemorzsolt minden más akaratot a sajátja mellett, az egész ház fölé komor árnyakat vetett. Mialatt azonban ez a terhes keménység a kis Jánosban az atyai tekintély feltétlen elismerését vívta ki, addig testvéreben, Gusztávban folyton növekvő elidegenedést váltott ki atyja iránt, amely lépést tartott a fiatalember korával és valóságos gyűlölet-

té vált a kegyetlenül kérges ember ellen, aki annyira zsarnokoskodott az egész házban, hogy a szomszédokban azt rebesgették, hogy a Tannberg-udvaron a cselédség sem felmondani, sem elszökni nem mer a félelemtől.

A két fiú 23 éves volt, amikor egyszer éppen hazafelé tartottak az erdőből, ahol fát vágtak. Apjuk felszólította őket, hogy üljenek le egy kivágott fenyő törzsére.

— Valamit mondani akarok nektek, — mondotta lehorgasztott fejjel. Ezek leengedték a szekercéiket és leültek, apjuk pedig szétvetett lábakkal megállt előttük.

— Vigyázz a pénzre! — ripakodott rá Jánosra, aki az eladott fákért kapott pénzt a táskájában hordta. Azután néhányszor még a földre köpött és csak utána kezdett beszélni:

— Itt az ideje, — mondotta, — hogy fiatalasszony kerüljön a házhoz. Én már ki is szemeltem a mennyasszonyt neked János. A Rauchhalden-udvar gazdájának a leányát. Meg is beszéltem a dolgot. Tavasszal lesz a lakodalom. Te pedig Gusztáv, cseléd maradsz a háznál...

Az ifjak szeme elborult. Jánosé a csodálkozástól, a másiké a meglepetéstől és

gyűlölettől. János még sohasem gondolt szerelemre és házasságra. Gusztávnak ellenben volt már titkos választottja és már nem egyszer törte fejét azon, hogyan közelje titkát apjával, mert ennek egyszer úgyis meg kellett történnie. És miután magához tért az első meglepetéstől, elkésettnek látta az időt a szólásra.

— Akkor én megyek apám! — Tört ki Gusztáv ajkán a keserűség. Hangja rekedten és izgatottan remegett.

Az öreg paraszt felszisszent.

— Űristen! — ordította. — Kölyök! Dacolni mersz velem? És ökölbe szorított kézzel előrehajolt, mintha rá akarna rohanni fiára, aki életében először merészelt ellent mondani apjának.

— Cseléd nem leszek az udvarunkon, apám! — szólt hevesen és izgatottan az ifjú. Hangjában a mennydörgés morajlott és szemében villámok szikráztak.

De az öreg szava maga a mennydörgés volt és tekintete villám, mikor megszólalt:

— Nyomorult kölyök! A disznók kondásává teszek! A kutyákkal foglak kiűzni az udvarból... Én!... én! — s rárohanni készült a halálsápadt ifjúra, — agyonütlek, te szemtelen... nyomorult... te... te...

De ekkor a sátán már megtette a magáét. Gusztáv magasra emelt szekercével várta dühöngő apja támadását... hörgő, fojtott kiáltás szakadt ki lihegő melléből... mindkét kezével feje fölé emelte a villogó baltát... a következő percben le kell zuhannia...

Ekkor, mintha villám sujtotta volna az esztelenül izgatott ifjút, hirtelen a földre rogyott. A testvére kezében levő balta lesujtott fejére, még mielőtt végbevihetette szörnyű szándékát. Ott feküdt a mohás földön apja és testvére előtt — élettelenül.

János mindezt nem fogta fel azonnal. Fülében a csontok repedését hallotta és szeme előtt vérvörös fátyol lebegett. De amint a vérvörös fátylak lassankint szétoszlottak, ott látta apját térdelni leütött testvére mellett. Azután azt vette észre, hogy apja gyámoltalan arccal tekint reá és azután hallotta, amint apja színtelen, tompa hangon megszólalt:

— Agyonütötted!

És ekkor János mindkét kezével hajába markolt! Borzalmasan felüvöltött és azután belevetette magát az erdőbe, mint a vadállat, amelyet a kopók üldöznek...

* * *

Tavasszal nem volt lakodalom a Tannberg-udvaron. Az erdő egyik szakadékában a hó elolvadása után emberi csontvázat találtak. Ruháját összeszaggatta a szél és vihar, húsát pedig a hosszú tél folyamán megették a vadállatok és a ragadozómadarak. Attól a helytől nem messze egy parasztsapkát is találtak. Egy fiatal fenyő alatt feküdt, érintetlenül a hótól és vihartól és mikor megmutatták az öreg Tannberg-udvar gazdájának, az kétségbeesetten kiáltott fel:

— Igen, most már biztos... ilyen sapka volt rajta!

Igen, most már nem volt kétséges, hogy János levetette magát a szakadékba, ahol összezúzta magát. Ez a hír terjedt udvarról-udvarra. Hogy is történhetett volna ez másképp olyan emberrel, aki hirtelen haragjában saját testvérét akarta leütni? És ki akart volna a gazdag parasztlányok közül ilyen előzmények után bevonulást tartani ilyen házba?

És minek is mentek volna oda? Kihez? Az öreg paraszthoz? Vagy Gusztávhoz? De ki tudott volna szeretni egy olyan férjet, aki az egész télen át, mint őrült feküdt az ágyban? Aki hónapokig öntudat-

lanul dührohamok között ide-oda bolyongott?

Nem ültek lakodalmat a Tannberg-udvaron. Sőt nemsokára még komorabban és titokzatosabban susogtak felőle a népmesék és mondák, mint a Fekete erdő sötét fenyői. Az öreg paraszt megtört, fáradt ember lett. A fiatal lassankint felépült, de mikor már hozzá akart fogni a tavaszi munkák végzéséhez, az öreg gazdát egyik reggel holtan találták kamrájában. Az apa és fiú előzőleg ugyan már kibékültek és húsvétkor együtt járultak az Úr asztalához. Ez nemsokkal az öreg halála előtt történt. De alig zárult be felette a sír, az egész cselédség odaállt a fiatal gazda elé és felmondta szolgálatát.

A fiatal gazda nem kapott cselédeket, akármilyen nagy bért is kínált. Senki sem akart az elátkozott udvaron szolgálatot vállalni.

Egy hónap mulva a Gusztáv eladta az egész gazdaságot. Súlyos pénzt kapott érte.

Azután hajóra szállt és elhajózott Amerikába. Ott nagy farmot vásárolt az indiánterület legszélső határán. Szolgákat és cselédeket bőven kapott, hisz senki sem

sejtette, hogy ki rejtőzött az angolos Corner név alatt?

* * *

Mikor János ott látta maga előtt fetren-geni vérében testvérét, akiről azt hitte, hogy agyonütötte, elrohant anélkül, hogy tudta volna, hová? Napokig kóborolt a ren-getegben. Azt a kis füstölt szalonnát és ke-nyeret majszolta, amit táskájában talált. Sapkáját leverték a fiatal fenyők lecsüngő ágai és az leesett a mély szakadékba, ami-be majdnem maga is beleesett a sötét éj-szakában. Két éjjelen át a fenyők alatt aludt. Majd megfagyott a száraz lombok alatt, amellyel betakarózott. Aludni nem tudott, le sem hunyta a szemét. Állandó rettegéssel leste a körülötte titokzatosan suttogó hangokat, amelyek egyetlen szót zúgtak feléje: testvérgyilkos. Mikor ezt hallani vélte, a kintől felnyögött és befogta fülét. És mindenünnen ez a szó hömpöly-gött feléje, ezt zörögte az avar, ezt suttog-ták a tűlevelek ezrei, ezt kiáltotta feléje az álmából felriasztott madárka és ezt mormolta a közelében folydogáló patakocs-ka. Ez a szó rohant utána az erdei ösvé-nyeken és ez vált szürke kísértetté, amely feléje nyújtotta véres tenyerét, hogy őt

feltartóztassa. Hallotta a kutyákat ugatni az udvarokon és a házak táján. Gondolkozott: mi lenne, ha most elmenekülne? Ha elszökne Amerikába? Ahogy egyszer már megbeszélték Gusztávval, mikor már-már elviselhetetlenül nehezedett rájuk apjuk önkénye. Ha mindezt azonnal megtenné, még mielőtt köröznék? . . .

Húsz nappal később New-York kikötőjében kötött ki. Kimondhatatlan félelemmel rettegett a felismeréstől. Ott a favágókhoz csatlakozott, akik Kanadába indultak. Egyik éjszaka szobatársa elrabolta egész téli keresetét és azt a kevés készpénzt, amit még hazulról hozott. Most tehát a gazdag Tannberg-udvar egyik örököse szegényebb volt az útszéli koldusnál. Talán sírt? Igaz, helyzete kétségbeejtő volt, de ő mégis hálát adott az Istennek, hogy ilyen kemény sorsot mért rá. Mindent el akart viselni szörnyű tette engeszteléséért és szerencsétlen testvérének lelkéért.

De ezt a sorsot alig bírta elviselni. Éhségtől és hidegtől, félig örülten rogyott le egyik nap az indián-misszió kapuja előtt, miután erejének utolsó megfeszítésével megrázta a csengőt.

A szelíd szerzetesek szeretettel fogad-

ták és bevallotta nekik élete nagy vétkét. Megvallotta nekik, hogy egész életén át vezekelni akar testvére lelkéért és édesapja megtéréséért.

És így lett belőle Elmár testvér, aki sohasem panaszkodott, aki mosolyogva vállalt minden fáradságot. Senkit sem bocsájtott el jó szó nélkül. A legutolsó dolgokat is szívesen és örömmel végezte. Sovány ételét megosztotta a szegényekkel. Éjtszákákon át térdelve imádkozott cellájában.

38 évig élt így Elmár testvér, akiről titokban azt suttogták, hogy szent... Egyik nap pedig, mikor a rendi előljáró azt kérdezte, ki lenne hajlandó elmenni önként az újabban alapított legtávolabbi missziós állomásra: Odiló atya és Elmár testvér vállalkozott. Elindultak a magányos missziósállomásra, a kietlen prérre...

* * *

És most Elmár testvér magányosan és elhagyottan feküdt a faházban, amióta Odiló atya elment Herolddal. A hó ragyogása fénnnyel és világossággal töltötte meg a kis szobácskát. A vihar ismét el kezdett füttyörészni, de vad dallamokat. Elmár testvér aggódott P. Odilóért. Azt kívánta,

bár maradna a faluban vissza a jó páter ilyen ítéletidőben.

Elmár testvér lelke előtt elvonult egész élete. Hallotta, mint zúg a szél a Fekete erdő sötét fenyői között... ismét megelevenedtek a mult emlékei...

Évekkel ezelőtt levelet írt haza. A levél azzal a megjegyzéssel jött vissza: „A címzett meghalt! Gusztáv Amerikába költözött“. Alatta idegen név állt.

Elmár testvér imádkozott. Felajánlotta életét apja és testvére lelkéért. Ő, oly szívesen halt volna vértanúhalált! De Isten úgy látszik nem akarta, bárhogya is imádkozott.

Hallga! Nem kiáltás zúgott át a viharon? Elmár testvér felegyenesedett és feszülten figyelt.

Igen, valaki kiáltott! A kiáltás közeledett, — és ez nem volt Odiló atya hangja.

Talán eltévedt farmer volt? Indián, vagy talán Odiló atya küldönce? A beteg fáradtan figyelt. Azután felkelt. Szeme káprázott, mikor lába földet ért. Valami úgy belesajgott mellébe, hogy hangosan felnyögött. Ennek ellenére is elvonszolta magát a félig jégvirággal borított ablakhoz. Forró kezét rászorította és a jég azon-

nal leolvadt róla. Kitekintett és egy embert látott a missziósállomás közelében.

Az idegen most kopogni kezdett a bezárt ajtón. Hevesen kopogott, sürgős dolga lehetett. Elmár testvér leakasztotta a falról a kulcsokat és kinyitotta az ajtót. Lázról remegve állt a küszöbön.

Az idegen levetette a hótalpákat és belépett. Röviden köszönt és fulladozva hadarta:

— A Páter azonnal jöjjön a Szent János farmra a Tannwaldba. Gazdám, Corner Gusztáv, a farmer haldoklik. Nagyon sürgős! — szüksége van papra és a kerületbíróra, fontos dolgokat kell velük közölnie. Parancsolta, hogy fussak, amilyen gyorsan csak tudok és hozzak papot. Most tehát azért vagyok itt és azonnal elsietek a bíróért is.

— Hogy hívják uradat? — kérdezte Elmár testvér, akinek lelkén a Corner Gusztáv név hallatára villámgyorsan suhant át egy különös sejtelen.

— Corner Gusztávnak, a Szent János farm gazdája a Tannwaldban. Testvéréről nevezte el farmját, amikor megvette.

Elmár testvér majdnem olyan fehérre

vált, mint a hó. Megragadta az idegen kezét és könyörögve mondotta:

— Meg tudnád-e nekem mondani, honnan érkezett a gazdád, mikor átvette a farmot?

— Ön a Páter? — kérdezte türelmetlenül a prémekbe burkolt idegen. — Ha nem ön az, akkor mondja meg, hol a Páter? Most nincs időnk tárgyalni.

De Elmár testvér nem hagyta abba.

— Kérve kérlek, — könyörgött — mondd, tudsz valamit urad multjáról?

— Csak azt tudom, hogy német. Néha a Fekete erdőről mesélgetett és néha valami Tannberg-udvarról. Nehéz órákat élhetett ott át, de erről sohasem beszélt. Csak egyetlen egyszer említette testvérének János nevét. Sokszor szomorkodott. Többet nem mondhatok. De most már megyek is. A Páter...

— A Páter az indiántelegen van — szólt közbe Elmár testvér.

— Úristen! Akkor még egyszer vissza kell térnem, pedig a kerület bíróját okvetlenül el kell hívnom. Erre azonban az éj beállta előtt már nem leszek képes és a vihar ismét ki fog törni!

— Csak indulj bátran a bíróért — én

majd ellovagolok a páterért a telepre. A Páter úgyis vissza akar térni estére, tehát majd elébe lovagolok, hogy ne veszítsen semmi időt!

— De hiszen ön, úgy látom, beteg, mert látni, hogy nagyon rosszul van, — mondá a prémruhás, — hogy fog dacolni a viharral?

— Jójj csak, — válaszolt a testvér — és ne törődj evvel. Nyergeld fel nekem a lovat, én majd azalatt szintén elkészülök. Elmár testvér legyőzte az idegen ellenkezését és elvezette az istállóhoz. A hihetetlen felindulás, amely keresztül viharzott lelkén, a haldoklóba új erőt öntött. Azután visszasietett cellájába. Ott leborult a feszület előtt és szemében a megdicsőülés olyan fényével, amely túlragyogta a láz csillogását, kiáltotta:

— Ó, irgalmasság és jóság Istene, köszönöm! Vedd el tehát most életemet, de hadd vigyek neki segítséget! ... Mert ő az, ő az!

És ezt az „ő az!“-t oly ujjongással kiáltotta, mint a gyermek, akit hirtelen nagy ajándékkal leptek meg. Azután lázas sietőséggel öltötte magára prémruháit.

Néhány pillanattal később a kis póni

felnyergelten állt a misszió előtt. Mikor Elmár testvér felült az idegen segítségével a nyeregbe, alig tudta elfojtani a metsző fájdalom kiáltását. Mikor már fent ült a lovon, arra kérte az idegent, hogy egy papírlapra írja fel a következőket: „A Tannwaldban, a Szent János farmon egy haldokló fekszik és papért könyörög. Nagyon sürgős. Az indiántelegen a Szürke-keselyű ismeri az utat!”

A lapot Elmár testvér magához vette.

Elmár testvér még egyszer üdvözölte az idegent, aki már ismét hótalpakon állt előtte, azután elváltak. Elmár testvér kelet felé indult, hogy a haldoklónak papot, az idegen észak felé, hogy a haldoklónak bírót keressen.

* * *

Elmár testvér halkan imádkozott a lovon:

— Uram, fogadd el életemet áldozatul az ő lelkéért! — így könyörgött. — Uram, segíts meg, hogy segítséget vihessek neki! — ezt ismételte állandóan.

Nem érezte, mily jéghidegen és élesen jajgatott a szél a prérin. Sőt olyan érzése volt, mintha forró napsütésben lovagolna

a vadonban. Lova és a saját lehellete szikrázó jégkristállyá vált az irtózatos hidegben és ennek ellenére azt érezte, hogy testét szinte szétveti a belső tűz. A vihar hatalmas nyögésekkel zúgott el mellette, de ő még gyorsabb futásra ösztönözte lovacskáját, becéző szavakkal halmozta el és bőséges abrakot ígért neki, ha szépen engedelmeskedik.

A lovacska nagyon jól ismerte az utat az indiánteletre. Hisz oly sokszor járt már arra. Elmár testvérnek nem kellett irányítania. De folytonosan kérlelte: siess barátcskám, siess, siess!

A sietés azonban nagyon nehéz volt ebben a borzalmas viharban. Hogyan siesen egy gyenge lovacska, mikor minden pillanatban megingott a dühöngő szél lökései alatt, mikor minden pillanatban apró, tűhegyes jégszilánkokat vert orrlyukaiba a vihar, amitől vérezni kezdett és szeme anynyira tele lett hóval, hogy alig látott?

A lovas azonban már nem érezte a vihart. Ereiben egyik tűzhullám a másik után zuhogott végig, mintha a préri forró napja sütné a fejére. Nem látta a hófelhőket és nem érezte a hegyes jégtűk szúrását. A préri gyönyörű virágmezőit látta

maga előtt. A ragyogó, sárga, kék és vörös virágok végtelen tengerét... csodálatos erdőket... tarka madárcák röpködtek fáról-fára és oly fenségesen énekeltek... és orgonazúgás búgott át ezen a csodaerdőn...

A lovacska végső erejének megfeszítésével iparkodott. De most megcsúszott. A lovas majdnem kiesett a nyeregből. Egy pillanatra kiszakította magát lázas fantáziáiból. Egy gondolat villámlott át rajta, de csak gyengén, mint kialvó fény: merev kézzel ruhája alá nyúlt, és onnan nagy fáradtsággal egy kis papírlapot húzott ki. Majd fogai közé szorította és csikorogva rányomta fogait.

Azután ismét lángoló lázámaiba merült.

Hatalmas erővel zúgott az orgona a csodaerdőben, amelyen keresztül lovagolt... azután lassankint halkabbá váltak a hangok... most már csak úgy búgtak, mintha tompa mormogás váltotta volna fel az orgonát...

Honnan eredt ez a mormogás? Ó, most meglátta. Fenyők, sötét fenyők álltak körülötte. Puha, zöld moha fedte a földet, amelyen lovacskája futott. De ime! Nézd, ott a földön... Isten szerelmére... ott fe-

küdt testvére... Gusztáv... és összetett kézzel könyörgött: Segíts rajtam, ments meg!

Ekkor a lovas lezuhant a lovacskáról a mohára... oda a segítségért könyörgő testvére mellé:

— Testvérem! — nyöszörögte — ó drága testvérem!...

Abban a pillanatban, mikor a lovas lesiklott lováról a csikorgó hóba, a vihar elérte dühöngésének tetőpontját. És a borzalmas vihar, mintha most megtette volna a magáét, csendesebb és csendesebb lett, amíg végül ismét oly halkan dudolta maga elé énekét, mintha álomba akarná ringatni a hómezőt. Beköszöntött az alkony és éjszaka közötti nagy, ünnepélyes csendesség...

★ ★ ★

Mikor elült a vihar, P. Odiló elindult hazafelé az indiántepről. Elmár testvér miatti aggodalma nem hagyta nyugton.

Herold, a hűséges kutya mélyenzengő ugatással rohant ismét gazdája előtt. Két fiatal, erős indiánlegény kísérte a Páttert hótalpakon, megrakva élelmiszerekkel és gyógyító gyökerekkel, amelyek csak az

örök erdők és a nagy sivatag fiai előtt ismeretesek. Az egyik a Szürke-Keselyű volt, a másik a Biztos-Kéz. Így hívták a két indiánt még mindig, jóllehet már rég keresztények voltak. A Biztos-Kéz puskát hordott a vállán, mert a beteg testvérnek vadat akart lőni és jó ebédet készíteni, hogy minél előbb felgyógyuljon.

A kutya ekkor hirtelen megállt és megfeszített figyelemmel bámult egy fekete pontra a messzi havas prérin. Azután a Szürke-Keselyű is hirtelen megállt. Herold egy pillanatra még egyszer felvetette fejét a szél ellen, azután mély üvöltéssel a fekete pont felé kezdett vágatni. A Szürke-Keselyű utána rohant hótalpain. Most a Páter és a Biztos-Kéz is felfigyeltek és követték a két futót.

P. Odiló már messziről látta, amint a fiatal indián letérdel a folyton nagybodó pont mellé és hótalpaival szórni kezdi a havat. Azután pedig azt is látta, hogy hirtelen az ég felé emeli karjait és hangos jajveszékelésbe tör ki. Odiló atya és a Biztos-Kéz odarohant.

Ott hevert előttük a kis poni, — még melegen, de már megüvegesedett szemekkel, megfagyva. Ott feküdt előttük Elmár

testvér is, már egészen kihülten, halottan, megfagyottan. A két indián hangosan felsírt, Odiló atya pedig mélységes megdöbbenéssel térdelt le a hóba a hulla mellé.

Nevén szólította a halottat, hasztalan. Gyenge életjel után kutatott, de hiába. Ekkor, éppen imádságba akart mélyedni, kis papírlapot vett észre a hulla összeszorított fogai között.

Óvatosan kivette a kis papírlapot és lámpájának fényénél elolvasta: „A Tannwaldban, a Szent János farmon egy haldokló fekszik és papért könyörög. Nagyon sürgős! Az indiántelegen a Szürke-Keselyű ismeri az útát!”

— Édes, hős testvérem! — mondotta meghatottan Odiló atya. — Adja Isten, hogy hősi áldozatod ne legyen hiábavaló! Most pedig siessünk!

A Biztos-Kéz ott maradt a kutyával és töltött fegyverével és örködött a holttest mellett. P. Odiló és kísérője az indiánteleg első házainál kiadta a parancsot a halott elszállítására, aztán tovább repültek hótalpaikon, hogy idejében odaérjenek a haldoklóhoz.

Biztos-Kéz hiába iparkodott magához téríteni a halottat. Hasztalan volt minden. Egy óra múlva odaérkeztek az indiánok a

kutyaszánkókkal és elvitték Elmár testvért az indiántelepre. A kimult ponit elásták a prérin. Csak nagy fáradtsággal tudták Heroldot elválasztani poni barátjának sírhalmától.

Mélységes némaságban indult vissza a menet a telep felé. Akkor már sütött a holdvilág, a csillagok sejtelmesen ragyogtak a téli éjszakában, a hó ropogott, a férfiak alakja kísérteties hosszú árnyékot vetett a hóra és a szomorúság könnyei odafagytak a szempillákra.

* * *

P. Odiló atya még életben találta a farmert. Meghallgatta szentgyónását és előkészítette a halálra.

A szentségek felvétele után így szólt a haldokló farmer:

— Atyám! Segítsen nekem megtalálni az én testvéremet. Az én testvéremnek még valahol élnie kell! Nem az övé volt az a holttest ott a Fekete erdő völgyében. Megtudtam, hogy egy részeg koldus bukott le karácsony körül a sziklák közé. De a sapka, az Jánosé volt. János még él valahol...

P. Odiló ismerte Elmár testvér élet-történetét. Így felelt:

— Igen! János Istenben él és nemso-
kára találkozni is fognak egymással, de
már csak a paradicsomban. János néhány
perccel megelőzte önt és már várakozik
önre...

Aztán elmondta Elmár testvér törté-
netét, engesztelő szenvedéseit és hősi ha-
lálát. A két történet ugyanabban az órában
végződött.

Gusztáv halálverejtékes arcán a nyug-
talanságot, az öröm izgalma váltotta fel.
A vigasztalás túlságos nagy volt a sokat
szenvedő szívnek. A találkozás vágya siet-
tette az utolsó órát. Néhány perc múlva a
páter karjai között lehelte ki lelkét és a
szomorú arcon akkor először játszott egy
addig soha nem látott mosoly.

Az indiántelegen temették el Tann-
berg Gusztávot és melléje Elmár testvért.

A bíró is megérkezett és miután már
semmi tennivalója sem akadt, visszatért.

OKVETLENÜL RENDELD MEG:

P. Sinzig P. ofm.—

P. Nagymányoky ofm.:

EMBERSORSOK A VIHARBAN

c. könyvét. Páratlan sikernek örvend. Ára: 4.— P. II. kiadás.

P. Bargellini:

SZIENAI SAS

címen jelent meg az 500 éve elhunyt lánglelkű Szent Bernárdus élete. Magyarországon alig ismerik Jézus szentséges nevének apostolát. Ára: 6.— P.

H. Christaller—P. Nagymányoky ofm.:

SZENT LÁNG

Szent Ferenc és Szent Klára nagy életregénye modern nyelven. A pompás könyv Porciunkula természet feletti levegőjét árasztja felénk. A 288 oldalas könyv ára: 6.—P.

I. Felici—P. Lukács ofm.:

EMBERFARKASOK KÖZÜTT.

Az emberi szenvedélyek, bűnök, a külvárosok nyomorultjai között lángholó nagy franziskánus, a fegyencek és utcalányok apostolának P. Linusznak csodálatos regénye. Ára: 5.— P.

Kapható:

FERENCES MISSZIÓS KÖNYVTÁR

BUDAPEST, II., PASARÉTI-ÚT 137.

MEGJELENT!

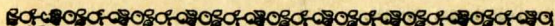
P. Nagymányoky Gilbert O. F. M.

A FERENCES MISSZIÓK VÉRREL ÍRT TÖRTÉNETE 60 képpel.

Néhány kiragadott lap a vérrel írt történelemből. Hős férfiak légiója vonul fel szemünk előtt írásban és képben. Aki a missziókat szereti és épülni erősödni és lelkesedni akar hősök tettein, okvetlenül rendelje meg.

Missziós könyvtár Bp. II. Pasaréti út 137.

Ára 6.— P.

KIRÁLYOCSKÁM

a címe annak a bájos énekfüzetnek amelyet P. Szedő Dénes állított össze. A finom könyvecskét M. Constantina szebbnél-szebb rajzai díszítik. Kiállítása pompás. Aki gyermekét szereti, vagy gyermekekkel foglalkozik, okvetlenül rendelje meg. Ára: 1.80 P.

Megrendelhető: Missziós könyvtár Bp. II.

Pasaréti út 137.

Kapható!

Dörfler—Nagymányoky O.F.M.:

FARDÉ PÉTER KALANDJAI

c. könyv. A legregényesebb életsors, mely Hollandiából kiindulva végigvezet a tengereken, majd rabszolgaként végigkóborol a Szaharán, egész Afrikán, a legkülönösebb és legizgalmasabb kalandok között. Egyszerű ferences, akit az Isten akarata végighurcolt a fekete földrész minden poklán. A kalózok, hitehagyottak, berberék, arabok és sivatagi sejkek között úgy áll, mint a szikla, nem szédül meg az arab leány csábító mosolyától, sem a szenvedések és a sivatagi viharok mindent perzselő forróságától.

Teljesen magányosan végigmegy a Niger-medencén, majd átvág a Szudan és Guinea közötti hegyeken, vad területeken, ordító oroszlanok, kanibálok ezer veszedelmén.

A hajó, mely hazája felé viszi... kalózhajó. A vihar elnyeli a hajót, Péter majdnem ott marad a hullámokban. Egy magányos kösziklán hét napig nem eszik.

Hat hosszú hónapig ült ezen a sziklán!...

Nem a regényíró fantáziája szülte ezt a férfit, hanem minden a valóságban is megtörtént. A missziós történelem egyik hősi alakja.

Akar szépet, nemeset, katolikus irodalmat élvezni? Okvetlenül rendelje meg!

A címlap három színnyomásos! A könyv finom helykönnyű, hófehér papíron nyomtatott.

A vaskos kötet 408 oldal.

Ára ennek ellenére minden magyar könyvnél olcsóbb: 8.— P.

Rendelje meg még ma!

Megrendelhető: **MISSZIÓS KÖNYVTÁR**
Budapest, II., Pasaréti-út 137.

(Folytatás a II. oldalról.)

28. sz.: **Vérbosszú.** P. Longrey I. O. F. M.
29. sz.: **Kína és a katolikus Egyház.**
30. sz.: **A damaszkuszi vérfürdő.**
31. sz.: **Mondéla, a rabszolgalány.**
32. sz.: **Magyar ferencesek Kína felé. III.**
33. sz.: **A keresztény Kína véres napjai.**
34. sz.: **Tűzvirág.** Írta: Nasija Hakire.
35. sz.: **Montecorvinói János.** Peking első érseke.
36. sz.: **Jawata levelei Omotóhoz**
37. sz.: **Elmár testvér utolsó útja.**
-

SZENT FERENC FIAI 700 ÉV ÓTA a pogányok millióit vezették Krisztus aklába.

TE

is részt vehetsz ebben a most is folyó gigantikus munkában. Neked is közre kell működnöd a hitterjesztésben. Légy tagja a

FERENCES MISSZIÓSZÖVETSÉGNEK

Évi tagdíj két pengő. Ennek fejében ingyen kapod egy évig a Ferences Missziók szép kiállítású és tartalmas havi folyóiratát az

I S T E N D A L O S A I T.

Kérj ismertetést a Ferences Missziószövetségről.
Budapest, II. kerület Pasaréti-út 137. szám.

SZENT FERENC HÍV . . .

Aki ferences szerzetespap vagy testvér akar lenni és Krisztushoz vezetni embertársait, küldje be folyamodványát a következő címre:

SZENTFERENCRENDI **TARTOMÁNYFŐNÖKSÉG**

Budapest, II. kerület Margit-körút 23. sz.
Gimnáziumot végző ifjak a jászberényi Szeráfi Kollegiumban folytatják tanulmányaikat.
Jelentkezni bármikor lehet!

Kapisztrán-Nyomda, Vác. Művezető: Lőrincz J.

KAPISZTRÁN
NYOMDA
VÁC
†